

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 433/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ošváth, s. r. o., Vajanského 58, Piešťany, IČO 47 546 174, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ing. Peter Ošváth, PhD., LL.M., proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016, uzneseniu Okresného súdu Piešťany č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020, uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE 11/2020 z 30. septembra 2020, rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 a rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoP 40/2020 z 29. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu a základného práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru napadnutými rozhodnutiami Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka požaduje zrušenie v záhlaví tohto uznesenia označených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, uloženie príkazov krajskému súdu vo veci konať a obnoviť stav pred porušením práv, ku ktorému došlo rozhodnutiami okresného súdu a krajského

súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia, ako aj priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 eur a náhradu trov konania v sume 384,08 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016 bolo *inter alia* rozvedené manželstvo manželov [REDAKOVANÉ] a sťažovateľky a zároveň bola schválená rodičovská dohoda týkajúca sa práv a povinností k maloletým deťom – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorou boli maloleté deti na čas po rozvoде zverené do osobnej starostlivosti otca [REDAKOVANÉ] s tým, že obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok, pričom bol zároveň upravený styk sťažovateľky s maloletými deťmi. Citovaným rozhodnutím okresného súdu bola sťažovateľka zaviazaná prispievať na výživu maloletých detí stanovenou sumou a maloletým deťom, sťažovateľke a otcovi bola uložená povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 bol nariadený výkon rozhodnutia – uznesenia okresného súdu č. k. 13 P 64/2018 z 22. mája 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 64/2018 z 11. októbra 2018 – neodkladného opatrenia, ktorým bol upravený styk sťažovateľky s maloletými deťmi, a zároveň sa výkon rozhodnutia – uznesenia okresného súdu č. k. 13 P 64/2018 z 22. mája 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 64/2018 z 11. októbra 2018 – neodkladného opatrenia, ktorým bol upravený styk sťažovateľky s maloletými deťmi, vyhlásil za neprípustný (výrok I), konanie o výkon rozhodnutia bolo zastavené (výrok II) a zároveň bolo rozhodnuté, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania (výrok III).

4. Na odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 v časti o vyhlásenie výkonu rozhodnutia za neprípustný a v časti o zastavenie konania o výkon rozhodnutia a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania krajský súd uznesením č. k. 23 CoE 11/2020 z 30. septembra 2020 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 v časti smerujúcej voči [REDAKOVANÉ] zrušil a výkon rozhodnutia – uznesenia okresného súdu č. k. 13 P 64/2018 z 22. mája 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 64/2018 z 11. októbra 2018 voči [REDAKOVANÉ] zastavil (výrok I), uznesenie okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 v napadnutej časti potvrdil (výrok II), rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania v časti, v ktorej bolo konanie o výkon rozhodnutia voči [REDAKOVANÉ] zastavené (výrok III), a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok IV).

5. Rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 bol zakázaný styk sťažovateľky s maloletými deťmi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Zároveň bolo zrušené uznesenie okresného súdu č. k. 13 P 64/2018 z 22. mája 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 64/2018 z 11. októbra 2018 v časti nariadenia neodkladného opatrenia. Citovaným rozsudkom okresného súdu bol zároveň zmenený rozsudok okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016 v časti úpravy styku sťažovateľky s maloletými deťmi.

6. Na odvolanie sťažovateľky bol rozsudok okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 rozsudkom krajského súdu č. k. 23 CoP 40/2020 z 29. marca 2021 potvrdený ako vecne správny.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Podstatou argumentácie sťažovateľky je tvrdenie, že okresný súd rozsudkom č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 porušil označené práva zaručené ústavou a dohovorom tým, že nevykonal všetky navrhované dôkazy, čím došlo k porušeniu procesno-právneho postupu a zároveň aj k nezákonnému rozhodnutiu, ktoré je v rozpore s platnými právnymi predpismi, a to z dôvodu, že okresný súd obmedzil a neskôr zakázal styk matky s maloletými deťmi.

8. Uznesením okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 podľa sťažovateľky došlo k porušeniu ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom tým, že okresný súd maloleté deti 20. decembra 2019 vypočúval iba prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka, a nie odborníka z oblasti psychológie. Okrem uvedeného sťažovateľke nebolo umožnené oboznámiť sa s výpoveďami svojich maloletých detí z 20. decembra 2019. K porušeniu práv došlo podľa sťažovateľky aj tým, že okresný súd rozhodol od podania návrhu 28. apríla 2017 až 21. januára 2020.

9. Rozsudok okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016 sťažovateľka napáda z dôvodu, neuviedenia a neurčenia miesta odovzdania a vyzdvihovania maloletých detí pri úprave styku sťažovateľky s maloletými deťmi. Okrem uvedeného okresný súd neuviedol a neurčil ani povinnosť otca maloleté deti na styk s matkou riadne pripraviť a odovzdať ich matke.

10. Podľa sťažovateľky sú napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu označené v záhlaví tohto uznesenia nezákonné, keďže okresný súd a krajský súd „*nesprávne vyhodnotili svoje rozhodnutia a nesprávne odôvodnili svoje rozhodnutia... čo spôsobuje zároveň nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy v časti namietaného porušenia práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a práv zaručených dohovorom rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016:

12. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019), a preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

13. Podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

14. Ústavný súd z príloh priložených k ústavnej sťažnosti zistil, že rozsudok okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 nadobudol právoplatnosť 7. novembra 2016, pričom opravné uznesenie okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016 nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2016. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka doručila ústavnému súdu ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti citovaným rozhodnutiam okresného súdu až 7. júla 2021, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

15. S poukazom na už uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016 pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy v časti namietaného porušenia práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 19. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 49/2014 z 28. októbra 2016, uznesením okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020, uznesením krajského súdu č. k. 23 CoE 11/2020 z 30. septembra 2020, rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 a rozsudkom krajského súdu č. k. 23 CoP 40/2020 z 29. marca 2021:

16. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd s prihliadnutím na petit, t. j. návrh na rozhodnutie vo veci ústavnej sťažnosti, tak, ako je formulovaný v samotnej ústavnej sťažnosti, konštatuje, že ústavná sťažnosť je *prima facie* zjavne neopodstatnená, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže byť vzhľadom na jeho obsah porušené len postupom súdu, a nie samotným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 88/2019). Objektom skúmania je pri namietanom porušení základného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy totiž dĺžka (obdobie) trvania rozhodovania príslušného súdu vo veci návrhu, resp. žaloby s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, teda dĺžka trvania samotného rozhodovacieho procesu, nie však samotné rozhodnutie.

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno pritom hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom či rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označeného základného práva a možnosť vyslovenia jeho porušenia po prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Odhliadnuc od už uvedeného, aj v prípade právne perfektného petitu zohľadňujúceho judikatúru ústavného súdu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, by bol podľa názoru ústavného súdu daný dôvod na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

21. Zo skutočností obsiahnutých v bode 14 tohto uznesenia pritom vyplýva, že konanie vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 13 P 49/2014 bolo právoplatne skončené 7. novembra 2016, resp. 23. novembra 2016, t. j. zjavne pred podaním ústavnej sťažnosti. Obdobne konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 13 Em 3/2017 bolo v spojení s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 23 CoE 11/2020 právoplatne skončené 10. novembra 2020, t. j. zjavne pred podaním ústavnej sťažnosti. Rovnako konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 13 P 9/2019 v spojení s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 23 CoP 40/2020 bolo právoplatne skončené 4. mája 2021, t. j. zjavne pred podaním ústavnej sťažnosti.

22. Vzhľadom na skutočnosti uvádzané v predchádzajúcom odseku tohto uznesenia by bol v prípade právne perfektného petitu daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže k právoplatnému skončeniu namietaných konaní vedených okresným súdom a krajským súdom došlo pred podaním ústavnej sťažnosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy v časti namietaného porušenia práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a práv zaručených dohovorom uznesením okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 a rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020:

23. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

24. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 a proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 bola sťažovateľka oprávnená podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľka aj využila a riadny opravný prostriedok, o ktorom následne rozhodoval krajský súd, aj podala.

25. Uplatnenie právomoci krajského súdu v danom prípade vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom uznesením okresného súdu č. k. 13 Em 3/2017 z 21. januára 2020 a rozsudkom okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 z 27. apríla 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 13 P 9/2019 zo 7. mája 2020 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy v časti namietaného porušenia práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a práv zaručených dohovorom uznesením krajského súdu č. k. 23 CoE 11/2020 z 30. septembra 2020:

26. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu č. k. 23 CoE 11/2020 z 30. septembra 2020 nadobudlo právoplatnosť 10. novembra 2020. S prihliadnutím na už zmienenú okolnosť, podľa ktorej ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným prostriedkom ochrany základných práv alebo slobôd, ako aj to, že jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde (k tomu pozri aj body 12 a 13 tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 23 CoE 11/2020 z 30. septembra 2020 je podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 124 prvej vety zákona

o ústavnom súde. S prihliadnutím na uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v relevantnej časti odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy v časti namietaného porušenia práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a práv zaručených dohovorom rozsudkom krajského súdu č. k. 23 CoP 40/2020 z 29. marca 2021:

27. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že proti rozsudku krajského súdu č. k. 23 CoP 40/2020 z 29. marca 2021 podala sťažovateľka 30. júna 2021 dovolanie. Bez potreby bližších doktrínálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je preto potrebné konštatovať, že ústavnú sťažnosť je v relevantnej časti nutné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom.

28. S poukazom na už zmienený princíp subsidiarity (bod 23 tohto uznesenia) ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

29. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

30. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na prerokovanie.

31. V zmysle už popísaných východísk možno hodnotiť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľom účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka podľa zistenia ústavného súdu aj využila (t. j. podala 30. júna 2021 dovolanie proti označenému rozsudku krajského súdu). Inak povedané, ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu je v tejto chvíli podaná predčasne, pretože existuje iný orgán verejnej moci [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)] oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

32. Ústavný súd uzatvára, že prijatím časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (m. m. II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014). Išlo by o taký stav, ktorý nie je v právnom štáte aprobovateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len veľmi ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu (m. m. II. ÚS 294/2018).

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd ústavnou sťažnosťou v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu č. k. 23 CoP 40/2020 z 29. marca 2021 meritórne nezaoberal, ale ju odmietol pre nedostatok právomoci v zmysle § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu